

DE DAG DAT MIJN KINDEREN WEGGINGEN, EN WAT DAARNA KWAM.

Een verhaal over hulp aanvaarden uit liefde voor je kinderen.

Laura is moeder van twee dochters. Wanneer ze door een burn-out steeds verder over haar grenzen gaat en de klachten ondanks hulp te overweldigend worden, moet ze een van de moeilijkste beslissingen van haar leven nemen: haar kinderen worden uit huis geplaatst.

“Ik dacht altijd dat ik moest doorgaan voor de kinderen, maar ik raakte langzaam de grip kwijt,” vertelt ze. “Op een donderdagavond stond toen de crisisdienst voor de deur.” Twee dagen later worden haar dochters rustig opgehaald. “Het waren twee heel aardige mannen die hun ophaalden. Ik ben meegelopen naar de auto en heb ze op de achterbank gezet.” Pas als de auto de straat uit rijdt, dringt het besef echt door. “Toen zakte de wereld onder me vandaan.”

EEN ROUW DIE JE NIET ZIET

Laura heeft veel kritiek gehad op haar situatie. Ze hoopt dat mensen beter begrijpen dat een dergelijke keuze niet over één nacht ijs gaat. Er gaat vaak al een lange periode van hulpverlening aan vooraf. Het is een moeilijke en verdrietige keuze. “Nadat de crisisdienst ze had opgehaald, ben ik door een rouwperiode heengegaan. De lege bedjes en het idee dat ze misschien nooit meer hier terug zouden komen wonen, was erg confronterend.”

OP ZOEK NAAR EEN VEILIGE PLEK

Na een periode in een crisisleeggezin wordt gezocht naar een plek waar de meiden voor langere tijd kunnen blijven. Ze zijn op dat moment bijna vier jaar oud. Laura weet niet goed wat ze zich moet voorstellen bij een gezinshuis en is bang voor de verhalen die ze kent uit de media. Die angst verdwijnt bij de eerste kennismaking. Het huis voelt normaal en huiselijk, en er is meteen een klik.

Voor Albert, gezinshuisvader, staat die eerste ontmoeting ook helder in zijn geheugen. “Laura kwam met haar oom kennismaken en had veel vragen. Wat me opviel, was dat ze een zeer betrokken moeder is die het beste wil voor haar kinderen, maar moeite had met loslaten.” In dat gesprek hebben ze veel zorgen kunnen wegnemen en spreken ze uit dat Laura nauw betrokken blijft.

VAN PLEEGZORG NAAR GEZINSHUIS

Albert startte samen met zijn vrouw het gezinshuis na jaren pleegzorg. “We zijn gestart vanuit de overtuiging dat kinderen die het nodig hebben, recht hebben op een veilig en stabiel thuis. In 2019 hebben we die overtuiging verder vormgegeven door een gezinshuis te starten. Mijn vrouw was hierin de drijvende kracht. Zij wilde heel graag iets betekenen voor kinderen die het moeilijk hadden.”

In de loop der jaren hebben verschillende kinderen bij Albert gewoond, ieder in een andere vorm. Van deeltijdpleegzorg in de weekenden tot langdurige, voltijd plaatsingen. In totaal zijn dat acht kinderen geweest. "Soms voor een korte periode, soms voor jaren," vertelt Albert. "Wat veel mensen niet weten, is dat een gezinshuis geen opvang is. Ik leef 24/7 met de kinderen samen. Het is intens, maar ook ontzettend waardevol."

Tijdens de coronaperiode zegde hij zijn baan op om zich volledig op de kinderen te richten. In 2021 overleed zijn vrouw na een kort ziekbed. Met vier gezinshuiskinderen bleef hij achter en koos hij er bewust voor om door te gaan. "Dat doe ik nu bijna vijf jaar, zonder daar ooit spijt van te hebben gehad." Op dit moment wonen er drie gezinshuiskinderen bij Albert, waaronder de twee dochters van Laura. Zij zijn inmiddels bijna tien jaar oud. Laura ziet haar dochters wekelijks.

SAMEN OPVOEDEN

Het contact tussen Laura en Albert is regelmatig en gelijkwaardig. Ze overleggen samen over beslissingen, delen grote én kleine momenten en geven elkaar ruimte. "Het voelt als co-ouderschap met een goede kennis," zegt Laura. "Of als praten met een goede vriend van de familie." Albert ervaart het contact met Laura ook als prettig. "We kunnen alles bespreken en communiceren open en eerlijk. Beslissingen over de meisjes nemen we samen. Ik betrek haar overal bij en geef haar ruimte om zelf met initiatieven te komen, zoals bezoeken en logeermomenten."

Ook de moeilijke vragen, zoals waarom ze niet bij mama wonen, gaat hij niet uit de weg. "Ik leg rustig uit dat mama het soms moeilijk heeft en daarom deze beslissing heeft genomen, en dat wij samen zorgen dat het goed met hen gaat."

TWEE THUIZEN

Voor Laura brengt die samenwerking rust. "Ik weet wat ik aan Albert heb en ik zou hem niet willen missen in mijn leven. De kinderen hebben nu stabiliteit en de ondersteuning die ze nodig hebben. Ze hebben twee thuisen waar ze alle liefde krijgen." Nu ze aan zichzelf kan werken, kan ze er emotioneel volledig zijn voor haar dochters op de momenten dat ze bij haar zijn. "Ik dacht lang dat ik faalde als moeder, maar nu zie ik aan mijn kinderen dat dit de juiste keuze was. Hun ogen sprankelen weer." Ze hoopt dat andere ouders moed putten uit haar verhaal. "Je hebt niet gefaald. Je hebt hulp aanvaard."

VOORUITKIJKEN

Hoe Laura de toekomst ziet? "Ik hoop dat ze in het gezinshuis bij Albert kunnen blijven totdat ze op zichzelf gaan wonen. Wel mogen er altijd extra logeermomentjes komen, mijn dochters zijn hier altijd welkom. Maar het gaat heel goed zo samen met Albert. Het blijft moeilijk, maar dit is het beste. We doen het samen."

MEER WETEN OVER GEZINSHUIZEN?

Ontdek alles wat u wilt weten op onze website. Scan de QR-code hiernaast of ga naar www.xonar.nl.

Scan mij!

